

Tölgyesi Livia
HOLDPÍR

Mielőtt éji utamra indultam, nyakamba kanyarintottam sárga sálam. A Naptól kaptam, mikor rajtakaptam, mily forrón szereti a Földet. Nem akartam rosszat, csak kíváncsi voltam a napvilágra. Hajnalban elhalványultam, de maradtam. Véletlen lestem ki a Nap titkát, ki könnyörgőre fogta szavát:

– Kedves Hold, kérlek, ne mondd senkinek, hogy kivételes kötelék fűz a Földhöz! Tán tényleg jobban szeretem, mint a többi bolygót. Cserébe neked adom sugaraimból szőtt fénypászma sálam. Éjjel segít, hogy jobban láss – pirult el a Nap, midőn megajándékozott.

– Óhh, a golyhó! M'ért árulnám el bárkinek is titkát? Mi több, mikor tenném? Járom égi utam, szürkülettől pirkadatig. Aligha jutok eszébe bárkinek is. Bár, ha jobban meggondolom, tegnap megszólított valaki. Igen, pont tegnap történt. Elidőztem a Duna mentén. Szeretem Pestet, kedvelem Budát, s gyakorta töltöm időm a Gellért-hegy felett. Így történt ez előző este is. Félig-meddig mutattam még csak magam.

Mi tagadás, az utóbbi napokban kissé meghíztam. Kerekded lettem, sőt, egészen teltté váltam. Épp csak kikukucskáltam a fák koronája mögül, mikor is kisebb csetepaté vonta magára figyelmem. Egy nagyobb eb kergetett egy kicsinyke verebet. Sipogott ő, s aprócska szárnyával a porban verdesett. A kíváncsi kutya előbb rövid vakkantásokkal, majd egyre hevesebben megugatta. A halálra vált verébfióka egyetlen szárnycsapásokkal menekült előre. Az eb ezt játékra vette, szegényt megkergette. Követte egész a sűrűbe.

Mivel nem láthattam be, hogy mi történt velük, forgolódni kezdtem, s ekkor pillantottam meg az ifjú hajadont. Nagyobb kövön üldögélt az állványa előtt. Könnyed mozdulatokkal festett. Elmélyülten munkálkodott, olykor-olykor rám pillantott. Talán, ha félórányit tevékenykedett, amikor hirtelen kapta fel fejét, hallgatózott kicsit, majd riadtan tekintett körbe.

Megadón emelte felém aggódó kerek pofiját. Megszólított:

– Drága Hold! Szép gömbölyű vagy, oly fényesen ragyogod be az eget. Kérlek, segíts meglegnem a társam! Szeretem őt. Tudom, kissé nagyra nőtt, de jó kutya, bár kissé buta, ám telve van jóindulattal. Nem bánt. Csak csahol és ugat, nem harap. Kérlek, világíts! Hadd lelem meg...

– Huhh, de magas. Huhh... még mindig milyen meredek ez a hegy – lihegett a kérdésbe egy kissé telt futó, ki a fák közt kanyargózó ösvényről bukkant elő.

A parányit pocakos férfi pihegett, majd a lány felé biccentett. Amint ránézett, meglátta a könynyeket.

– Bajban... huhh, levegőt! Bajban van? Segít... hetek? – sűrűn lihegett, miközben kérdezett.

A lány elfordult tőlem. Szavait tagolta el-elhaló hüppögése, miközben izgatottan faggatta a ziháló férfit:

– Nehem láhátrohott ehegy véhérehebehet?

– Egy mit? Ja, de! Láttam. Igen, igen, láttam egy verebet. Beugrált oda. Oda a bokorba. Bár inkább már csak vonszolta magát – mutatott maga mögé a férfi.

– Nem verebet, egy vérebet keresek – törölte meg szép szemét a lány.

– Egy verebet kergető kutyaival találkoztam, de hogy véreb-e, nem tudom. Az az eb majd' ledöntött a lábamról. Jó hír lehet, hogy a verebet nem ette meg – érkezett az elégedett válasz.

– És Vértes?

– Vértes?! Nem értem. Eltévedtem? Ez nem a Gellért-hegy?

Érdeklődve figyeltem az eseményeket. Kicsit kuncogtam, belerázkódtam. Fényem imbolyogva kúszott ide-oda a levelek között.

– Uram, miről beszél? Persze, hogy ez a Gellért-hegy. Vértes, a vérebem. Őt keresem – motyogott a lány, s segélykérően pillantott újra rám.

Megegett a szívem rajta. Büszkén kerekedtem, ezüstös fényembe a Naptól kapott sál sugarát is belekevertem, hogy a Szabadság-szoborra összpontosuljon fényerőm. Ott, a gyönyörű monstrum tövében őrizte piciny áldozatát a pajkos vadász.

– Vértés! Engedd el azonnal! – dobbantott azonban izgatott gazdija. – Egy okos kutya nem eszik verebet.

Bár ezzel nem értett egyet az eb, makacs morgással kísértén tátotta száját: a veréb nyáltól nehezülten vonszolta el magát. A bánatos véreb az éjbe tutulta bánatát, míg gazdája elégedetten vakargatta meg a nyakát, majd örömmel tárta szét a két karját, s könnyed kacajjal felém kiáltott:

– Szeretlek, Hold! Szeretem szépséged, fényed, ihletadó gyönyörűséged!

– Khm! Sötét van. Nem hagynám magára – szólalt meg a futó.

A lány utószor rám nézett. Tekintetünk összeakadt. Belefeledkeztem a röpke pillanatba, mikor megláttam, hóna alatt a vásznon, ragyogó festett másom. Elpirultam. Zavaromban ezüstsínre váltottam, s sejtelmes fénycsóvával vontam magamhoz a kedves látványt... most értettem meg a Napot.

Boldogan kísértem le a hegyről a férfit, a kutyát, s e lányt.